



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἁπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2037	Κυριακὴ ΙΓ' Ματθαίου (Ματθ. 21,33-42) 3 Σεπτεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

## Ὁ ἀμπελώνας τοῦ Κυρίου

(Ματθ. 21,33)

**Ῥαία παραβολή**, ἀγαπητοί μου, εἶπε ὁ Κύριος, τὴν παραβολὴ τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ ἀμπελώνος: «*Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὥρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ὠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν*»· κάποιος ἄνθρωπος ἦταν νοικοκύρης, ὁ ὁποῖος φύτεψε ἀμπέλι κ' ἔβαλε γύρω του φράχτη καὶ ἔσκαψε μέσα σ' αὐτὸ πατητήρι καὶ ἔχτισε πύργο, κι ἀφοῦ ἀνέθεσε τὴν καλλιέργειά του σὲ γεωργούς ἔφυγε σ' ἄλλο μέρος (Ματθ. 21,33). Ἡ παραβολὴ αὐτὴ **δὲν ἀκούγεται συχνά**· εὐκαιρία λοιπὸν τώρα νὰ τὴν προσέξουμε.

Ποίος εἶνε ὁ «ἀμπελών», καὶ ποίος εἶνε ὁ «οἰκοδεσπότης» τοῦ ἀμπελώνος; νὰ τί θὰ ἐξετάσουμε σήμερα μὲ συντομία.

\*\*\*

«**Ἀμπελών**» στὴν ἀρχή, κατὰ τὴν περίοδο τῆς παλαιᾶς διαθήκης, ἦταν ἡ Ἰουδαϊκὴ Συναγωγὴ, καὶ κατόπιν, τὴν περίοδο τῆς καινῆς διαθήκης, εἶνε ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Καὶ ὁ «οἰκοδεσπότης», ὁ ἰδιοκτῆτης καὶ κύριος τοῦ ἀμπελώνος, εἶνε ὁ Θεός, ὁ δημιουργὸς ὅλου τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὸς ἀνάμεσα ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη διάλεξε τὸν Ἰσραήλ, τὸ **Ἰουδαϊκὸ ἔθνος**· κι ὅπως ἓνας ἄνθρωπος κτηματίας ἀπὸ διάφορα χέρσα ἀγροτεμάχια διαλέγει ἓνα ὠρισμένο κομμάτι γῆς, τὸ ἀσφαλίζει, τὸ καθαρίζει, ἀρχίζει νὰ τὸ καλλιεργῇ, φυτεύει μέσα σ' αὐτὸ κλήματα καὶ σὲ λίγο καιρὸ τὸ βλέπεις καὶ μεταβάλλεται σ' ἓνα ὠραῖο ἀμπέλι, κάπως ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διάφορα ἔθνη διάλεξε τὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος καὶ ἔδειξε γι' αὐτὸ μεγάλη φροντίδα ὥστε, μέσα στὸν χέρσο ἀγρὸ τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ τὸ ἀναδείξῃ ἓνα πνευματικὸ καὶ θεῖο ἀμπελῶνα ποὺ θ' ἀποδώσῃ πολὺ καρπὸ.

**Καὶ τί δὲν ἔκανε γι' αὐτὸ τὸ λαὸ ὁ Θεός!** Μὰ τ' ἀποτελέσματα δὲν ἦταν αὐτὰ ποὺ περιέμε-

νε. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας θαυμάζοντας τὴν τόση φροντίδα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν καταρτισμὸ αὐτοῦ τοῦ ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, παρουσιάζει τὸ Θεὸ νὰ **ρωτᾷ μὲ παράπονο** τὸ λαὸ του: «*Τί ποιήσω ἔτι τῷ ἀμπελῶνί μου καὶ οὐκ ἐποίησα αὐτῷ;*» (Ἠσ. 5,4). Ὡς Ἰουδαῖοι, σὰς ἐρωτῶ· τί ἀπομένει ἀκόμη, τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνω γι' αὐτὸ τὸ ἀμπέλι μου, γιὰ σὰς δηλαδή, καὶ δὲν τὸ ἔκανα; ἀπαντήστε μου. Καὶ ὁ πιὸ αὐστηρὸς κριτῆς τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, μελετώντας τὴν ἱστορία τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ μέχρι τὴν σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κρύψῃ τὸ **θαυμασμό** του γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ ἔχη ἐκ μέρους τῆς Θεῖας Προνοίας ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, ἀπὸ τὴν καθημερινή του ἐπιβίωσι μέχρι τὴν ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ του καθοδήγησι.

**Τὰ δείγματα τῆς ἐξαιρετικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ** πρὸς τοὺς Ἰουδαίους εἶνε πολλὰ· εἶνε ὁ «**φραγμός**» (ὁ προστατευτικὸς φράχτης ποὺ περιβάλλει τὸ ἀμπέλι), ἡ «**ληνός**» (τὸ πατητήρι γιὰ τὰ σταφύλια), ὁ «**πύργος**» (τὸ κτήριο ποὺ μένουν οἱ ἐργάτες καὶ φύλακες). «**Φραγμός**» εἶνε ὁ **Μωσαϊκὸς Νόμος**, ὁ ὁποῖος μὲ τίς ἐντολὰς καὶ διατάξεις του ξεχώριζε τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς ποὺ ζοῦσαν μὲ τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς σκοτεινῆς εἰδωλολατρίας. «**Ληνός**» ἦταν τὸ **θυσιαστήριον**, ποὺ κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ εἶχαν κατασκευάσει οἱ Ἰουδαῖοι, γιὰ νὰ ἔχουν μπροστά τους διαρκῆ τὴν ὑπόμνησι πὼς εἶνε ἁμαρτωλοὶ κ' ἔχουν ἀνάγκη ἐξίλασμοῦ καὶ συγχωρήσεως. «**Πύργος**» ἦταν ὁ **Ναὸς τοῦ Σολομῶντος**, στὸν ὁποῖο συγκεντρώνονταν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς οἱ Ἰουδαῖοι γιὰ τὴ λατρεία τους κ' ἐκεῖ ἔνιωθαν τὴ δύναμι τῆς φυλῆς τους ἰσχυρὴ, ἱκανὴ νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθρούς τους, ἀφοῦ στηριζόταν στὴν πανίσχυρη δύναμι τοῦ Θεοῦ.

Ἀπέναντι τώρα σ' αὐτὲς τὶς θεῖες εὐλογίες **τί ὄφειλαν νὰ κάνουν οἱ Ἰουδαῖοι;** Θὰ ἔπρεπε, βλέποντας τὴν τόση ἀγάπη τοῦ Κυρίου, νὰ δείξουν κι αὐτοὶ ἀγάπη γιὰ τὸ ἀμπέλι τους, νὰ φρουροῦν κι αὐτοὶ τὸν ἀμπελῶνα, νὰ συνασπίζονται καὶ νὰ διώχνουν τοὺς «μονιούς», δηλαδή τοὺς ἀγριόχοιρους ποὺ λέει ὁ ψαλμωδός (Ψαλμ. 79,14), ἐκείνους δηλαδή ποὺ σὰν ἄγρια θηρία θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ κάνουν ζημιὰ στὸ ἀμπέλι τοῦ Κυρίου· νὰ δέχονται ἐπίσης καὶ νὰ περιποιοῦνται τοὺς καλοὺς ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος, τοὺς προφήτες δηλαδή καὶ ὄσους κατὰ διαστήματα ἔστελνε ὁ Θεὸς γιὰ τὴν καλλιέργεια καὶ τὸν καταρτισμὸ τῶν ψυχῶν τους· καὶ τέλος νὰ φιλοτιμοῦνται καὶ αὐτοί, σὰν κλήματα μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀμπέλι, ν' ἀποδώσουν καρπὸ. Κάθε Ἰουδαῖος ἦταν καὶ ἕνα κλῆμα στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, ἀπ' τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς Ἀμπελουργὸς περίμενε καρποὺς πνευματικούς, ἔμπρακτη δηλαδή ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν. Μὲ τέτοιους καρποὺς καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θὰ εὐφραίνονταν καὶ τὸ Θεὸ καὶ οἰκοδεσπότη τοῦ ἀμπελῶνος θὰ εὐχαριστοῦσαν, ποὺ θὰ ἔβλεπε ὅτι οἱ φροντίδες καὶ τὰ δῶρα του δὲν πῆγαν χαμένα.

Καὶ **τί ἔκαναν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀντὶ ὅλων αὐτῶν;** Μικροὶ καὶ μεγάλοι δὲν ἔδειξαν νὰ ἐκτιμοῦν τὶς δωρεὰς καὶ εὐλογίες τοῦ Θεοῦ. Ἄφησαν ἀφρούρητο τὸ ἀμπέλι. Καὶ ἀντὶ νὰ δεχθοῦν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Κυρίου ἄφησαν καὶ μπῆκαν μέσα σ' αὐτὸ πολλοὶ ψευδοπροφῆτες, ψευδοδιδάσκαλοι, ψευδοαρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, οἱ ὁποῖοι σὰν «μονιοὶ» - ἀγριόχοιροι κατέστρεψαν τὶς πνευματικὲς φυτεῖς τοῦ Θεοῦ. Ὅπως εἶπαμε, ἀντὶ νὰ δεχθοῦν τοὺς πραγματικούς καὶ γνησίους ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἔδιωξαν· ἄλλους τοὺς «ἔδειραν», ἄλλους τοὺς βασάνισαν μὲ μύριους τρόπους, ἄλλους τοὺς θανάτωσαν, καὶ ἄλλους τοὺς «ἐλιθοβόλησαν» (Ματθ. 21,35). Καὶ ὁ ἀμπελῶνας ἄρχισε νὰ φυτρώνη ἀγκάθια καὶ τριβόλια. Καρπὸς πουθενά! Τὰ κλήματα ξερά. Οἱ γεωργοὶ ὀκνηροὶ καὶ ἀδιάφοροι. Τέλος, ὡς τὸ ἀποκορύφωμα τῆς κακίας τῆς Ἰουδαϊκῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶχε ἐκφυλισθῆ σὲ ἄκαρπο ἀμπέλι, ἦλθε ὁ φόνος τοῦ Υἱοῦ τοῦ οἰκοδεσπότη, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖο οἱ Ἰουδαῖοι, ὅπως λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο, ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν, τὸν «ἔξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἀπέκτειναν» (ἔ.ἀ. 21,39).

Γιὰ τὸν ἄκαρπο, τὸν ἀχάριστο καὶ ἐγκληματικό τους βίο οἱ Ἰουδαῖοι ἀποδοκιμάζονται πλέον ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ στὸ ἐξῆς ἀμπελῶν τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτὸς γίνεται ἡ **Ἐκκλησία τοῦ Χρι-**

**στοῦ.** Σ' αὐτὴν στρέφει τώρα τὴν πρόνοιάν του, τὴν στοργικὴ καὶ μεγάλη καὶ παντουργό, ὁ Κύριος. Ἡ «δεξιὰ» του ἐφύτευσε τὴν Ἐκκλησία μέσα στὸν κόσμον, ὅπως λέει ὁ ψαλμωδός κι ἀκοῦμε κάθε φορὰ ποὺ λειτουργεῖ ἀρχιερεὺς· «*Κύριε Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου*» (Ψαλμ. 79,15-16). Αὐτὸς ἔδωσε σ' αὐτὴν τὸν **Εὐαγγελικὸ Νόμον** ὡς ἰσχυρὸ καὶ ἀκατάλυτο «*φραγμόν*»· αὐτὸς ἴδρυσε τὸ ἀληθινὸ θυσιαστήριον, τὴν **ἁγία τράπεζα**, ὅπου προσφέρεται ἡ ὑπερτάτη θυσία, τὸ μυστήριον τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας, ποὺ εἶνε ἡ πνευματικὴ «*ληνὸς*» ἀπὸ τὴν ὁποία ποτίζονται καὶ τρέφονται οἱ πιστοὶ· αὐτὸς ἐπισκέπτεται τὸν ἀμπελῶνα του, τὴν Ἐκκλησία, κατὰ μυστηριώδεις τρόπους· αὐτὸς τὴν **καλλιεργεῖ** μὲ τὶς τελειότερες μεθόδους πνευματικῆς καλλιεργείας· αὐτὸς διορίζει στὸν ἀμπελῶνα του ἐργάτες, ἐπιστάτες καὶ **γεωργούς**· αὐτὸς **ἐκδιώκει τοὺς «μονιούς»** (εἶτε τοὺς ἐξωτερικοὺς διώκτες εἶτε τοὺς ἐσωτερικοὺς αἰρεσιάρχες), ὅσους κατὰ καιροὺς ἐξαπολύει κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀμπελῶνος σὲ θηριώδεις ἀγέλες ὁ μισόκαλος δαίμονας· αὐτός...

Ἄλλὰ ποιὸς ποτὲ θὰ μπορέση νὰ μετρήσῃ καὶ νὰ περιγράψῃ τὰ **ἄπειρα δείγματα τῆς ἀγάπης**, μὲ τὴν ὁποία περιβάλλει τὴν Ἐκκλησία ὁ Κύριος! **Ἡ ἁγία Τριάς** ἐργάζεται ἀκαταπαύστως καὶ φροντίζει γιὰ τὴν προκοπὴ καὶ τὴ δόξα τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ἀμπελῶνος κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε καὶ οἱ ἄγγελοι, ἀντικρίζοντας τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἱστορικὴ της πορεία καὶ τὴν ἀναγεννητικὴ της ἐπίδρασι στὴν ἀνθρωπότητα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, θαυμάζουν τὴν ἀγάπη, τὴ στοργή, τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

\* \* \*

Στὸν ἀμπελῶνα αὐτόν, ἀγαπητοί μου, ἀνήκουμα κ' ἐμεῖς. **Εἴμαστε τὰ κλήματα**, γιὰ τὴν καλλιέργεια τῶν ὁποίων τόση φροντίδα καὶ ἐπιμέλεια δείχνει ὁ ἐπουράνιος Πατέρας μας. Ἄς μὴ δείξουμε τὴν ἐλεεινὴ συμπεριφορὰ ποὺ ἔδειξαν οἱ Ἰουδαῖοι· μὴ περιφρονήσουμε τὴ δωρεὰ· μὴ μείνουμε ἀργοὶ καὶ ἀμελεῖς· μὴ φανοῦμε ἀχάριστοι. Ἀλλὰ εὐχαριστώντας ἀκατάπαυστα τὸν Κύριο, γιὰτὶ μὲ τὸ ἄπειρο ἔλεός του μᾶς συμπεριέλαβε κ' ἐμᾶς στὸν ἀμπελῶνα του, ἄς φιλοτιμηθοῦμε νὰ παρουσιάσουμε **καρποὺς πίστεως καὶ ἀρετῆς**, τοὺς ὁποίους –ἀσφαλῶς– δικαίως θὰ ζητήσῃ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ ἀμπελῶνος, ὁ Θεός.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**